

DEUTSCHE MYTHOLOGIE.

VON JACOB GRIMM.
"

GÖTTINGEN

IN DER DIETERICHSCHEM BUCHHANDLUNG

1835.

161. naar en *barselquinde* dør uden at være bleven forløst, da vil hun fyrretyve uger derefter føde i graven. derfor gives hende *naul, traad, sax* og andet sligt med, at hun selv kan sye børnetøiet.
162. det er et godt middel imod tandpine, først at tage en *hyldepind* (hollanderzweig) i munden, og dernæst stikke den i væggen med de ord: 'viig bort du onde aand!' saa er ogsaa gavnligt mod koldfeber, at stikke en *hyldepind* i jorden, dog uden at måle et ord derved. da holder feberen sig til hyldepinden og hænger sig ved den, der uheldigvis først kommer til stedet. in einer hs. von 1722: paganismorum debet superstitio, *sambucum non esse excindendum, nisi prius rogata permissione, his verbis: 'mater sambuci, mater sambuci per-mitte mihi tuam caedere silvam!' videmus quoque rusticos orsaros caesionem arboris ter exspuere, quasi hac excretionem vettas aliosque latentes ad radicem arboris noxios genios abacturos. Passim etiam obvium, quod bacillum vel fracturi vel dissecturi, partem abruptam ahacissimave non projiciant in terram, nisi ter in extremitatem fragminis exspuerint, cujus quidem rei aliam non norunt rationem, quam curasse, ne quid sibi a vettis noceatur.*
163. af *brystbenet* paa *mortensgaasen* kan man see hvorledes vinteren vil blive. det hvide deri er tegn paa snee, men det brune paa meget stærk kulde. og er det at mærke, at den forreste deel ved baltzen spaaer om vinteren for juul, men den bageste om vinteren efter juul.
164. ofte hænder det, at søfolk i rum søe see et *skib*, i alle maader som et andet, at seile forbi og i samme stund forsvinde for deres aasyn. det er *dødningsseileren*, som varæler om, at et skib saarligen skal gaae under paa det samme sted.
165. naar man taler om *skadelige dyr*, da maa man ikke nævne deres rette navn, men omskrive det, og saaledes kalde rotterne 'de lang-rumpede,' musene 'de smaa graa.'
166. naar man vil vide sin tilkommende lykke i det nye aar, da skal man tage et *brød*, en *kniv*, og en *skilling*, og dermed gaae ud at see *maanen*, naar nyet tændes. og naar man da slaar op i en psalmebog, vil man af dens indhold kunne slutte sig til det vigtigste.
167. naar en pige ved midnat udspænder *mellem fire kieppe* den linde, i hvilken follet er, naar det kastes, og derpaa *nøgen kryber derigjennem*, da vil hun kunne føde børn uden smerte. men alle de strenge hun undfanger, blive *pårulve* og alle de piger blive *maxer*. *)
168. *skjertorsdag*aften kaster bonden *øser* og *jernkiler* paa de *besøede agre* og låster *staul* paa alle døre, at ikke gamle *kjerliager* skulle skaade ham.
169. naar en kommer til kirke *skjertorsdag* og haver da, uden set at vide det, at *høneke ig*, det er det første ag en høne lægger, paa sig. saa vil han see alle de *quinder*, der ere *hexe*, at gaae lige som med *siebötter* eller *malkebötter* paa hovedet.

1. *aberglaube in Frankreich.* **)

1. le 24 décembre, vers les six heures du soir, chaque famille met à

*) om bruden kryper *genom en seld*, får hun barn utan möda, hvilka dock skola bliwa *maror*. Westerdahls beskrifning om svenska seder p. 28.

**) aus den mémoires de l'académie celtique: n. 1—10 (Commerc)